

Ülkemi düşünüyorum birlik içinde

Ülkemiz manevî boyutu ile dünyanın en önemli alanlarından biridir. Bu yönü ile dünyanın geleceğinin maddî ve özellikle manevî boyuttaki merkezlerindedir. Türkiye'nin, önümüzdeki on yıl içinde büyük ölçüde yeniden şekilleneceği belirgin hale gelmiş bir dünyada çok önemli bir konuma geleceği, Doğu ve Batı medeniyetlerinin mezcedildiği global dünyada ana bağlantı yeri olacağı yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaktadır. Birlikler ve diyaloglarla bir bütünleşme, küreselleşme sürecine girmiş dünyada gelecek, inşaallah daha güzel olacaktır.

Bu durumda Türkiye herhangi bir birliğin üyesi olmadan önce, kendi içindeki birlik ve beraberliği sağlam esaslara dayalı ve samimî bir inançla tesis etmek zorundadır. Birlik uyum gerektirir. Yani, birliği oluşturan unsurların ahenk içinde bir arada bulunmaları, görev paylaşımının iyi tanımlanmış olması, karşılıklı güven duygularının iyi tesis edilmiş olması, yardımlaşma şarttır. Gerçek birliği oturmuş şekilde bir arada bulunan unsurlar adeta "bir vücudun azaları", "bir fabrikanın çarkları" gibidirler. Aralarındaki ahenk, "bir elin diğer ele rekabet etmediği", "bir gözün diğer gözü tenkit etmediği", "dilin kulağa itiraz etmediği", "kalbin ruhun ayıbını görmediği" tarzda olmalıdır. Birbirinin, "noksanını ikmal eden", "kusurunu örten", "vazifesine muavenet eden" bir birliktelik şarttır. Samimî bir birlik ve sağlam bir tüzel kişilik için bunların gerektiğini ifade eden Bediüzzaman, bunların sağlanamaması halinde olabilecekleri bir insan bedeni örneğinden hareketle şöyle dile getirmektedir: "Yoksa o vücud-u insanın hayatı söner, ruhu kaçar, cismi de dağılır."

Dünya, bir insan bedeni gibi sağlam bir uyuma doğru adım adım giderken, bu beden içinde önemli bir aza olarak yer alacağı belirginleşmiş bir ülkenin kendi uyumunu en kısa zamanda tesis etmesi şarttır. Memleketimizdeki uyumsuzluklar genel olarak farklı dünya görüşlerinden ve memleketin selâmetini, kalkınmasını ve refah düzeyine ulaşmasını kendi inandığı tarzla irtibatlandırıp bunu kabullenmeyenlere karşı soğuk ve zaman zaman düşmanca hisler beslemekten kaynaklanmaktadır. Temel problem, yalnızca kendi inandıklarını doğru ve memleketin kalkınmasına hizmet edecek tarz olarak kabul edip, bunun dışındakileri büyük bir rahatlıkla yanlış olarak ilân edebilmektir. Oysa, algıları ve her kapasitesi ile sınırlanmış insan türü içinden hiç kimsenin bakışı, gerçeği tamamı ile kuşatabilecek genişlikte değildir. O halde, herkesin kendi doğrularına inanma hakkı olmalı, ancak hiç kimse kendisini evrensel hukukun ve genel anlamda kabul görmüş sosyolojik kuralların dışında, karşı tarafı yanlışlıkla itham etme konumunda görmemelidir. Bu hem fertler, hem de kurumlar için geçerli olmalıdır.

Memleketimizde laik-mürteci, komünist-şeriatçı, modern-yobaz gibi uçları temsil eden tanımlamalar bu ruh halinden kaynaklanıyor olmalıdır. Farklı bakış açılarından hayatı ve varlığı algılayan ve kendi doğruları çerçevesinde anlamlandıran grupların birbirlerini tanımlamak için kullandıkları keskin ifadeler, iç âlemlerdeki düşmanlığın, kabullenemeyişin bir ifadesi. Ancak biz, kendi irade ve tasarrufumuz dışında tek vücut olması gereken bir ülkenin fertleri olarak yaratıldık. Hiçbir grubun diğerlerini ortadan kaldırarak, sadece kendi doğrularını hakim kıldığı bir yere dönüştürmesi mümkün olmayan bir ülkedeyiz. Bu yolda verilen kavgaların da huzurumuzu kaçırmaktan ve kendi ellerimizle ülkemizi batışa sürüklemekten başka bir işe yaramadığını yakın tarih bizlere gösterdi. O halde, asgarî müşterekleri iyi tanımlayıp, bunların çerçevesinde bir arada yaşamaya mahkûmuz. Öyle ise, herkesin birbirini olduğu şekliyle kabullendiği ve yanlışlıklarıyla sevebildiği mutlu bir ülkede yaşamak neden hedefimiz olmasın! Aile içinde farklı dünya görüşlerinden doğan çatışmaların da çözüm yolu kabullenmek değil midir?

Türkiye ailesinin temel tüzel kişilikleri olan hükümet, Meclis, ordu, basın, bürokrasi gibi unsurların arasında da samimiyet esaslarına dayalı bir uyum, bir vücudun azaları, bir fabrikanın çarkları yaklaşımının hakim olduğu bir ahenk şarttır. Hatta

zaman, bunu elzem hale getirmiştir. İnsanları birbirlerini olduğu şekliyle kabullenip vatandaşlık duyguları ile yürekten seven, kurumları son derece uyumlu ve birbirine güvenen ve herkesin geleceğe umut dolu baktığı, memleketi ve insanlığın ikbali için bir fiilî duâ hükmünde bilimin kurallarına hakkıyla riayet eden, laik, dinci, komünist, muhafazakâr gibi tanımlar almış herkesi büyük bir uyum ve mutluluk içinde yaşadığı bir ülkemiz olsun istemez miyiz? Bunun tek yolu düşmanca tavırları, şüpheli yaklaşımları, düşünceye ipotek getirme arzularını bir tarafa bırakıp, memleketin asgarî müşteregi olan ülkemizi kalkındırmak ülküsünde birleşmektir.